

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Buda vára*

Forrás: *Budapesti Hírlap*

Bpest

(Hely)

1936 IX. 2.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

9.439

Hely

Idő

"1686/1936"

Személy

Helyszám

BUDA VÁRA

Kétszázötven esztendővel ezelőtt az európai nyugati kultúra hatalmai rácséméltek arra az immár ezeresztendősi igazságra, hogy Magyarország az a bástya, amely feltartóztatja a kelet felől Európát fenyegető veszedelmet. Magyarország az, amely a maga különleges földrajzi helyzeténél fogva is arra van hivatva, hogy saját testével fogja fel mindazokat a csapásokat, amelyek kelet felől irányulnak nyugat felé. Előbb a tatárok, utóbb az ozmán néparadat volt az, amelynek minden kulturális értéket elsöpéressel fenyegető áradata ellen Magyarországnak ugyszólván egyedül kellett küzdenie. Mikor azután Mohácsnál áttörte ez az áradat a belviszályoktól is meggyengült magyar gátat és elesett Buda vára is, közel másfél évszázadnak kellett eltelnie, amíg Európa nyugati hatalmai belátták, hogy akkor élnék biztonságban, akkor nem kell rettegniük a keleti veszedelemtől, ha azt az országot, amely a kultúra pajzsa volt, in integrum restituálják.

Ennek a belátásnak eredménye volt az, hogy kétszázötven esztendővel ezelőtt a keresztény Európa csaknem minden országának csapatai együtt küzdöttek a magyar hadakkal Buda váráért és az ország feltámasztásáért. Valóságos keresztény háború folyt le a Duna mellett Bu-

dáért, amelyet a megszálló ozmán hadak vezére, az ősz Abdi basa, vitézül védelmezett és — mintha a történelem elégtételt akart volna szolgáltatni sírjukban porló magyar vitézeknek — úgy esett el az ostromnál, mint Zrinyi Szigetvárnál vagy Szondy a felhőbe hanyatló drégelyi romoknál.

A magyar nemzet kegyeletos ünneppéggel áldoz a Buda alatt elesett hősök emlékezetének. Mint lovagias ellenfél már évekkel ezelőtt emléket állított a várat védő hős Abdi basának és hogy lelkében nem érez keserűséget az ozmán nép vitézei és talpig emberei iránt, azt bizonyította azzal is, hogy kegyelettel őrizte ugyancsak Budán Gül Babának, a rózsák atyjának emlékét, akiről még ma is élnek legendás mesék a nép ajkán.

A mostani kétszázötvenéves évforduló alkalmából azonban egy mulasztást is pótol az ünneplő nemzet: megörökíti saját hős fiainak dicső emlékezetét. A magyar kereszties vitézekét, akik einullottak az ostrom alatt, hogy hazájuk ujra hiánytalanul tölthesse be régi szerepkörét és ismét keleti bástyája legyen a keresztény Európának és a nyugati kultúrának. Nemzeti kegyeletünk ünnepe ez az évforduló, de talán enyhe memento is nyugat felé. Mert a történelem, ha más formában és más keretek közt, de törvényyszerűen megismétli önmagát. Magyarország ma is Európa keleti végvára.

Es ha a visszavett Buda legmagasabb pontjáról kelet felé irányítják a nyugati hatalmak kutató tekintetüket, nem lesz nehéz megállapítaniuk, hogy onnan új és a tatár és ozmán hadaknál nem kisebb veszedelem fenyegeti a keresztény kulturát és az ezen felépült államrendet.

Ennek a veszedelemnek tűzcsóvái a technika előrehaladása következtében magasan és messze repülnek, észrevétlen suhannak el országok felett és távol keletről elindulva a legtávolabbi nyugaton gyujtanak fel templomokat és pusztítják megbecsülhetetlen kulturális értékeken kívül az emberek tízezreit. Magyarország átvészelt, immunissá vált sziklaszilárd sziget ezzel a gyujtogató új keleti vészáradattal szemben. Leginkább hivatott tehát arra, hogy a keleti bástya szerepét ismét betöltse. Amde Magyarország ma kicsiny is, gyenge is, fegyvertelen is. Talán viszonylag még gyengébb, mint amilyen 1686-ban volt, amikor Európa hatalmai köteleességüknek ismerték talpraállítását, ősi birtokállományainak visszaszerzését.

Ezt az igazságot, ezt a mementót szeretnők Buda vára visszavételének kétszázötvenéves évfordulója alkalmából a nyugati hatalmak tisztán látó szeme elé tárni.